

Trang thơ

Tự sự

CHÂU GIANG

Đã có lúc tim anh thành sỏi đá
Lát con đường chẳng biết dẫn về đâu!
Như định mệnh kiếp đời anh vất vả
Đau đáu chờ ai trong bóng tối hư không.

Bỗng một ngày chẳng có bão dông
Tia sét đánh khiến tim anh bật lửa
Anh hiểu chỉ bây giờ, hoặc không bao giờ nữa
Phải thấp niềm tin trong cõi hư vô.

Nguồn lạch yêu thương tưởng đã cạn khô
Nào ngờ ngọn lửa tình vẫn ngùn ngụt cháy
Như đại dương dữ dằn sóng dậy
Cuốn sạch ưu phiền, hoang hoải mệnh mang.

Cuộc đời này đầy rẫy trái ngang
Có nghĩa gì khi tình yêu say đắm
Dẫu cuộc sống có vạn lần cay đắng
Chẳng hề chi khi mình đã có nhau.

Lời cỏ xanh

NGUYỄN NGỌC HUNG

Nấm đất nâu vùi xương trắng
Rung rung hát lời cỏ xanh
Ngày lung linh cười với nắng
Đêm cùng trăng sương long lanh.

Mịt mù khói lửa chiến tranh
Đã qua phần ba thế kỷ
Trời trong mây trắng yên lành
Ríu rít chim chuyển mộ chí.

Có kẻ trầm tư suy nghĩ
Có người mắt lệ vòng quanh
Hồn nhiên nghĩa trang liệt sĩ
Trên trời dưới cỏ đua xanh.

Sống oai hùng chết liệt oanh
Ơi những tượng đài quả cảm
Tuổi đời các chị, các anh
Mãi mãi đôi mươi mười tám!

Xương trắng lạng tan vào đất
Âm thầm nuôi sắc cỏ xanh
Trên những chặng đường Tổ quốc
Còn vang mãi khúc quân hành...

Chị và tháng Bảy

XUÂN ĐỨC

Tháng Bảy nước nhảy qua bờ
Cái ngày mẹ mất chị chua lấy chồng
Một vai gánh, một vai gồng
Chị làm mẹ trẻ bế bồng sáu em.

Một câu lục bát chung chiêng
Câu ru như nấc trùng triêng giêng hai
Chợ Do một gánh mơn vai
Bát com phần bố, củ khoai phần mình.

Chút cá vụn để dành em
Sắn bùi mấy khúc độn thêm cho chồng.
Các em như lá rụng dần
Chồng khuất bóng, con cũng thành người xưa.

Mà sao chị vẫn ngồi kia
Hay chờ đứa út cùng về cõi xa?
Em thương chị muốn khóc òa
Sợ mây tháng bảy đổ nhòa thành mưa...

